

Foaie de duminică

Anul VII nr. 7 (318)

18 Februarie 2018

Duminica izgonirii lui Adam
din Rai

(a Lăsatului sec de brânză)
www.parohiamartisor.ro

"Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta."

(Matei 6, 14-21)

De ce a fost izgonit Adam din Rai? Răspunsul este simplu: pentru **trei mari greșeli**. Pentru că **nu a ascultat de Dumnezeu, nu a postit** (adică nu s-a înfrânat) și **nu s-a pocăit după ce a greșit**, ci a dat vina pe femeia dăruita lui de Dumnezeu, iar femeia, pe șarpe. **De atunci și până astăzi, omul păcătos are tendința de a se scuza pe sine acuzând pe alții**. Din acest motiv, el nu se poate mântui fără pocăință (regret sau căința pentru păcatul săvârșit și cerere de iertare).

Din postul de 40 de zile al Mântuitorului Iisus Hristos **învățăm să ne înfrânăm și să luptăm duhovnicește, pentru a birui păcatul ca mod de existență egoistă și arogantă**. Domnul nostru Iisus **Hristos a respins cele trei ispite venite de la diavolul, și anume lăcomia după bunurile materiale, pofta de stăpânire a lumii acesteia și iluzia slavei deșarte**, adică supraevaluarea de sine a omului. În concluzie, Mântuitorul respinge toate ispitele afirmării egoiste a omului care se separă de Dumnezeu, prin neascultare și uitare de El, deoarece **omul se poate mântui numai prin iubire smerită față de Dumnezeu și de aproapele**.

Sfinții Părinți ai Bisericii spun că Mântuitorul S-a lăsat să fie răstignit în ceasul al șaselea din zi, adică la mijlocul zilei, când **Și-a întins mâinile pe cruce în semn de smerită ascultare, ca să mântuiască pe Adam cel căzut**, care, la mijlocul zilei, în mijlocul grădinii Raiului, si-a întins mâinile spre pomul oprit, săvârșind păcatul neascultării de Dumnezeu, al lăcomiei și al nepocăitei (nerecunoașterii greșelii comise). Iar firea lui cea înclinată spre păcat a fost moștenită de întreg neamul omenesc.

Prin urmare, înțelegem că, mai ales în aceasta perioadă a Postului Sfințelor Paști, **suntem chemați să îndreptăm comportamentul lui Adam cel vechi din noi**, nu dând vina pe alții pentru păcatele noastre, nu acuzând sau judecând pe alți păcătoși, ci **recunoscând și plângând propriile noastre păcate**, judecând-ne pe noi înșine în Taina Pocăinței sau a Spovedaniei, pentru a primi iertarea păcatelor. Iar această iertare înseamnă, de fapt, eliberarea de un trecut apăsător și întunecat, pentru a trăi o viață nouă în bucuria și lumina prezentei lui Hristos ca arvună a Învierii, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea noastră. Amin!

† **Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române** - www.crestinortodox.ro

Iată, intrăm în Postul Paștelui. **Postim pentru că la sfârșitul acestei perioade este sărbătoarea învierii**, iar înainte sunt Patimile Mântuitorului Hristos. **Patimile lui Hristos înseamnă jertfă, înseamnă pătimire, înseamnă ofensă adusă dumnezeirii de către oameni**. În această perspectivă, **nu putem asocia bucuria, desfătarea, mâncarea bună și petrecerea, comemorării Patimilor și Morții Mântuitorului Hristos**, așa cum nu putem să ne distrăm în ziua de pomenire a morții tatălui, a mamei, a soțului sau a soției. Zilele de post de miercuri și de vineri sunt și ele legate de evenimente triste din viața Mântuitorului Hristos. **Miercuria postim** pentru că a fost prins Hristos, iar **vinerea** pentru că a fost răstignit. Prin urmare, există **o solidaritatea a noastră cu evenimentele și cu persoana lui Hristos însuși**, dacă suntem într-o relație cu Hristos.

Un alt aspect al **postului este acela că ne ajută să ne subțiem vederea duhovnicească sau înțelegerea lucrurilor**. Să înțelegem că a exista nu înseamnă numai a ne hrăni organismul cu cele necesare vieții biologice, ci existența poate fi dusă la un nivel mult mai ridicat, pe care noi îl numim spiritual sau duhovnicesc, care este domeniul relațiilor dintre oameni, sau nivelul relației noastre cu Dumnezeu. Nivelul duhovnicesc de existență este a exista nu la nivelul lucrurilor, ci la nivelul rațiunilor lucrurilor, adică în deplină conștiință a sensurilor ultime ale lucrurilor. Iar lucrurile au sens numai așezate în spațiul relațiilor dintre oameni întreolaltă și dintre oameni și Dumnezeu. Cine nu crede, să probeze! Cine mănâncă fără să știe de ce mănâncă, trebuie să recunoaștem că trăiește la un nivel anume. **Cine se oprește cu mintea numai la finalitatea imediată a mâncării, adică mănâncă pentru ca să trăiască, dar nu se întreabă și de ce trăiește, care este sensul existenței lui, iarăși se oprește la un nivel intermediar**. Este foarte important demersul **postului, pentru ca omul să se subțieze la minte, la înțelegere și, în mod special, la inimă**, de îngroșare și de lipsa de sensibilitate. În limbajul bisericesc, spunem despre cineva că s-a împietrit la inima. **Postul** ajută să se înmoaie inima, să se despietrescă inima. Mintea se îngreuiază de la buna petrecere, de la modul de viață egoist, al plăcerilor și al bucuriilor pe care ni le aduce mâncarea, pe care ni le aduc evenimentele plăcute din viața noastră.

Evangelhia Mântuitorului Hristos nu spune să nu fii văzut de oameni că postești, ci spune clar să nu postești pentru a fi văzut de oameni! Deci să nu ai această motivație în mintea și în inima ta când postești. Eu îndemn pe fiii mei duhovnicești, pe cei care sunt în jurul meu și pe studenți să **țină cu rigoare postul, chiar și atunci când sunt invitați la o masă festivă**. **Oricine cunoaște perioadele postului și ar trebui, discret, să-i respecte pe cei care postesc, așa cum și cei care postesc trebuie să-i respecte pe cei care nu postesc**.

Mă impresionează cât de multă lume postește în România! Atunci, haideți să **cerem și semenilor noștri care fac mese în această perioadă, să fie mai atenți cu noi și să nu ne provoace, să le programeze în perioade când nu este post**. Îi rugăm, nu le impunem.

Pr.Prof.Dr. Constantin Coman - www.crestinortodox.ro

CANONUL CEL MARE AL SFANTULUI ANDREI CRITEANUL si intrarea in duhul Postului Mare

“Este important faptul să privim **Postul** că o **călătorie duhovnicească** al cărei scop este să ne treacă dintr-o stare spirituală în alta. Marea majoritate a creștinilor de astăzi neglijează acest scop al Postului și îl privesc doar ca pe o perioadă în timpul căreia “trebuie” să-și împlinescă obligația religioasă – Împărtașania “o dată pe an” – și să se supună unor restricții alimentare ce urmează a fi înlocuite curând cu dezlegarea de după Paști.

La începutul Postului, ca un “debut” al acestuia găsim **Canonul de pocăință** al Sfântului Andrei Criteanul. Împărțit în patru părți, este **citit în serile primelor patru zile ale Postului**. Canonul poate fi cel mai bine descris ca o **plângere de pocăință** care ne vorbește despre proporțiile și adâncimea păcatului, tulburând sufletul cu jale, căința și nădejde. Cu o măiestrie unică, **Sf.Andrei împletește marile teme biblice** – Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, Pământul făgăduinței și, în cele din urmă, Hristos și Biserica – **cu mărturisirea păcatului și cu pocăința. Evenimentele istoriei sfinte sunt dezvăluite ca evenimente ale vieții mele, faptele lui Dumnezeu din trecut ca fapte îndreptate spre mine și mântuirea mea, tragedia păcatului și a trădării ca drama mea personală.** Viața mea îmi este prezentată ca o parte a luptei mărețe și atotcuprinzătoare dintre Dumnezeu și puterile întunericului care s-au răzvrătit împotriva Lui.

Canonul începe în această notă foarte personală: **“De unde voi începe a plânge faptele vieții mele ticăloase? Ce începere voi pune, Hristoase, tânguirii acesteia de acum?”** Unul după altul păcatele mele sunt dezvăluite în legătura lor profundă cu drama continuă a relației omului cu Dumnezeu; **istoria căderii omului în păcat este istoria mea: “Râvnind neascultării lui Adam, celui întâi zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu și de împărăția cea veacuitoare, și de desfătare, pentru păcatele mele”. Am pierdut toate darurile dumnezeiești: “Intinatu-mi-am haina trupului meu și mi-am spurcat podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule. Intunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu dulcelele poftelor, și cu totul, toată mintea, țărâna mi-am facut”.** Astfel, patru seri, cele două cântări ale Canonului îmi amintesc iară și iară **istoria duhovnicească a lumii, care este și istoria mea.**

Mediul cultural în care trăim și care modelează concepția noastră asupra lumii, exclude în fapt noțiunea de păcat... Aici, păcatul este gândit, întâi de toate, ca o “slăbiciune” firească, datorată de obicei unei “neadaptări” care are la rândul ei rădăcini sociale și care, prin urmare, poate fi eliminată printr-o mai bună organizare socială și economică. Din acest motiv, **chiar și atunci când își mărturisește păcatele, omul “modern” nu mai face pocăință;** ... el ori înșiruie încălcări ale unor reguli formale, ori împărtașește “problemele” sale cu duhovnicul – așteptând de la religie un tratament terapeutic care îl va face din nou fericit și “în randuiala”. **În nici un caz nu putem vorbi aici despre pocăință ca despre cutremurarea omului care, văzând în sine “ imaginea slavei celei de negrait”, realizează că a pângărit-o, a trădat-o și a alungat-o din viața sa; pocăința, ca părere de rău, vine din adâncimea cea mai profundă a conștiinței omenești; ca dorința de reîntoarcere, ca încredințare în iubirea și milostivirea lui Dumnezeu.** Din acest motiv, nu este îndeajuns să spui “Am păcătuit”. **Această mărturisire devine lucrătoare numai dacă păcatul este înțeles și trăit în toată adâncimea și tristețea sa.**

Rolul și scopul Canonului cel Mare este să ne descopere păcatul și, astfel, să ne conducă spre pocăință; să descopere păcatul nu prin definiții și înșurui ale faptelor noastre ci printr-o adâncă meditație asupra **măreței istoriei biblice, care este, cu adevărat, o istorie a păcatului, a pocăinței și a iertării.** Această meditație ne ispitește cu o viziune total diferită asupra omului, asupra vieții sale, asupra țelurilor și motivațiilor sale. Ea reface în noi spațiul spiritual fundamental în cadrul căruia pocăința devine din nou posibilă. Când auzim de exemplu: **“Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri primite nu ți-am adus ție nici odinioară, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană”,** înțelegem că **istoria primei jertfe (cea a lui Cain și Abel) ne descoperă ceva esențial despre propria noastră viață, despre însăși ființa umană. Înțelegem că, înainte de toate, păcatul este respingerea vieții ca ofrandă sau jertfă adusă lui Dumnezeu sau, cu alte cuvinte, păcatul este respingerea sensului divin al vieții, deci acel păcat este, la originile sale, deviația iubirii noastre de la țelul său final.** Aceasta este descoperirea care face posibilă mărturisirea a ceva ce este atât de profund îndepărtat de experiența “modernă” a vieții și care acum devine atât de adevărat din punct de vedere “existențial”: **“Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase, și suflare de viață! Ci, o, Făcătorul meu, Mântuitorule și Judecătorule, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc”.**

Călătoria Postului începe astfel cu o reîntoarcere la “punctul de plecare”, lumea Creației, Căderii și Răscumpărării, o lume în care toate lucrurile vorbesc de Dumnezeu și reflectă slava Sa, în care toate întâmplările sunt îndreptate spre **Dumnezeu, în care omul găsește adevărata dimensiune a vieții sale și, având temelia în aceasta, face pocăință”.**

INVITATIE : Parohia “Sf.Ioan Evanghelistul” ne invită, **duminică, 25 februarie 2018, orele 17.00,** la Sf.Maslu de obște (paroh preot Ioan Armași) (Str.Moldovița nr.2)

Programul săptămânii 18 februarie 2018 – 25 februarie 2018

Duminică	18 februarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica Izgonirii lui Adam din Rai) – Pr.Ticu
Luni	19 februarie	17 - 19	- Canonul Sf.Andrei Criteanul și Pavecernița Mare
Martți	20 februarie	17 - 19	- Canonul Sf.Andrei Criteanul și Pavecernița Mare
Miercuri	21 februarie	8.30 - 10	- Liturghia Darurilor mai înainte sfințite și sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Miercuri	21 februarie	17 - 19	- Canonul Sf.Andrei Criteanul și Pavecernița Mare
Joi	22 februarie	17 - 19	- Canonul Sf.Andrei Criteanul și Pavecernița Mare
Vineri	23 februarie	8 - 10	- Liturghia Darurilor mai înainte sfințite – Pr.Ticu
Vineri	23 februarie	10 - 12	- Taina SF.MASLU
Vineri	23 februarie	17 - 18	- Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	24 februarie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Ticu
Sâmbătă	24 februarie	17 - 18	- Vecernia duminicii I din Post – Pr.Dragoș
Duminică	25 februarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica Ortodoxiei) – Pr.Dragoș
Duminică	25 februarie	17 - 19	- SF.MASLU de obște la parohia Sf.Ioan Evanghelistul (Bd.Emil Racovița)